

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/387/2014
Identifikačné číslo spisu:	3112225723
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3112225723.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnych veciach žalobkyne POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, vedených na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 12 C 290/2012, 12 C 331/2012, 12 C 317/2012 o dovolaniach žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne z 29. apríla 2014 sp.zn. 6 Co 485/2013, zo 6. mája 2014 sp.zn. 17 Co 400/2013, z 27. mája 2014 sp.zn. 6 Co 530/2013, takto

rozhodol:

Veci vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 5 Cdo 387/2014, 5 Cdo 392/2014, 5 Cdo 393/2014, spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp.zn. 5 Cdo 387/2014.

Dovolania o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobkyňa podala 27. septembra 2012 na Okresnom súde Trenčín žaloby, ktorými sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V žalobách okrem iného uviedla, že predmetnú ujmu jej spôsobil nesprávnym úradným postupom Okresný súd Trenčín, preto jeho sudcovia nemôžu danú vec prejednať a rozhodnúť. Vzhľadom na to žiadala, aby Krajský súd v Trenčíne rozhodol o prikázaní tejto veci inému súdu toho istého stupňa.

Okresný súd Trenčín považoval žaloby v tejto časti za námietky zaujatosti jeho sudcov a spisy po ich vyjadrení sa k argumentácii žalobkyne predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne (§ 16 ods. 1 O.s.p.).

Okresný súd Trenčín uzneseniami z 8. novembra 2012 č.k. 12 C 290/2012-14, z 9. novembra 2012, č.k. 12 C 331/2012-14, z 8. novembra 2012 č.k. 12 C 317/2012-13 vyzval žalobkyňu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 66 € za námietku zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Krajský súd v Trenčíne na odvolania žalobkyne uzneseniami z 29. apríla 2014 sp.zn. 6 Co 485/2013, zo 6. mája 2014 sp.zn. 17 Co 400/2013, z 27. mája 2014 sp.zn. 6 Co 530/2013 odvolaním napadnuté uznesenia okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). V odôvodnení sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že z hľadiska obsahového išlo v podaných žalobách aj o námietku zaujatosti vznesenú proti sudcovi okresného súdu. Za správny označil tiež následný postup súdu prvého stupňa pri vyrubení súdneho poplatku za námietku zaujatosti (§ 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 71/1992 Zb. v spojení s položkou č. 17a Sadzobníka).

Uvedené uznesenia odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaniami, v ktorých žiadala zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov bez náhrady, lebo v danom prípade:

1. súdy rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.). Túto procesnú vadu vyvodzovala žalobkyňa z toho, že nepodala námietku zaujatosti (žiadna obsahová súčasť žaloby nebola týmto procesným úkonom a ani nemala náležitosti námietky zaujatosti stanovené v § 15a ods. 3 O.s.p.); žiadala však vec prikázať inému súdu toho istého stupňa, lebo všetci sudcovia Okresného súdu Trenčín sú vylúčení z jej prejednávania a rozhodovania (§ 12 ods. 1 O.s.p.). Neexistujúcu, či „neplatnú námietku zaujatosti“ nebolo možné spoplatniť a bez vykonania poplatkového úkonu nemôže existovať ani jej poplatková povinnosť,
2. žalobkyňa bola postupom súdu odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nielen „absolútne prekvapivé“, ale aj nepreskúmateľné,
3. rozhodoval vylúčený sudca a súd bol nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.). K názoru, že došlo k tejto procesnej vade, dospela žalobkyňa na základe toho, že súdny poplatok jej vyrubil sudca Okresného súdu Trenčín, nezákonným postupom ktorého jej bola spôsobená majetková a nemajetková ujma, náhrady ktorej sa domáha v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a za nesprávne obsadený súd treba považovať aj situáciu, kedy nekoná vo veci zákonný sudca.
4. vecné oslobodenie tohto konania (§ 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.) sa vzťahuje aj na námietku zaujatosti (v súvislosti s tým žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. augusta 2011 sp.zn. 5 MCdo 20/2010). Skutočnosť, že v danej veci nebola podaná námietka zaujatosti, potvrdzuje aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. novembra 2012 sp.zn. 3 Sžo 58/2012, ktoré bolo vydané v inej veci.

Na záver žalobkyňa navrhla, aby bolo rozhodnuté o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení, nakoľko hrozí značný zásah do jej práv.

Žalovaná sa k dovolaniam písomne nevyjadřila.

Podľa § 112 ods. 1 O.s.p., v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

S prihliadnutím na totožnosť predmetu konania, totožnosť v osobe dovolateľky a skutkovú i právnu súvislosť obsahu dovolaní vo veciach vedených tunajším súdom pod 5 Cdo 387/2014, 5 Cdo 392/2014, 5 Cdo 393/2014, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), aplikujúc ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p. tak, že predmetné veci spojil do jedného spoločného konania, ako je to uvedené v prvom výroku tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tieto opravné prostriedky smerujú proti rozhodnutiam, proti ktorým ich zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smerujú dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľkou napadnuté uznesenia ale nevykazujú znaky niektorého z nich, preto jej dovolania podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie sú.

Prípustnosť podaných dovolaní by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. Žalobkyňa namietala, že súdy konali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.).

K obsahovo rovnakej námietke žalobkyne sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá žalobkyňa proti tej istej žalovanej vystupovala v procesnom postavení dovolateľky vid' rozhodnutia najvyššieho súdu z 28. októbra 2013 sp.zn. 3 Cdo 311/2013, zo 4. novembra 2013 sp.zn. 3 Cdo 296/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 3 Cdo 373/2013, ako aj z 11. februára 2014 sp.zn. 5 Cdo 318/2013, z 9. apríla 2014 sp.zn. 5 Cdo 445/2013 a z 9. júla 2014 sp.zn. 8 Cdo 77/2014. Najvyšší súd v týchto rozhodnutiach zaujal právny názor, že :

- a) o prípad neexistencie návrhu na začatie konania ide len vtedy, ak chýba návrh ako procesný úkon účastníka, ktorým sa začína konanie, keďže ale žalobkyňa podala žalobu (ktorou začalo konanie), je neopodstatnená jej námietka o existencii vady v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.,
- b) v občianskom súdnom konaní, ktoré začalo podaním žaloby (§ 79 veta prvá O.s.p.), súd spravidla rozhoduje o viacerých parciálnych otázkach významných pre konanie, nerozhoduje o nich ale v nejakom samostatnom konaní, ktoré by začínalo osobitným návrhom, preto aj vtedy, keď súd rozhoduje o námietke zaujatosti vznesenej účastníkom (pokiaľ bola podaná) alebo o povinnosti účastníka zaplatiť súdny poplatok, rozhoduje ako súd v konaní, ktoré začalo podaním žaloby.

Najvyšší súd sa s vyššie uvedenými závermi stotožňuje aj v prejednávanom prípade a konštatuje, že v preskúmvanej veci nedošlo k vade konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.

2. Žalobkyňa ďalej namietala, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť pred súdom konať, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu bolo „prekvapivé“ a nepreskúmateľné. (§ 237 písm. f/ O.s.p.)

K rovnakej námietke žalobkyne sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá žalobkyňa proti tej istej žalovanej vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu z 28. októbra 2013 sp.zn. 3 Cdo 311/2013, zo 4. novembra 2013 sp.zn. 3 Cdo 296/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 3 Cdo 373/2013, ako aj z 11. februára 2014 sp.zn. 5 Cdo 318/2013, z 9. apríla 2014 sp.zn. 5 Cdo 445/2013 a z 9. júla 2014 sp.zn. 8 Cdo 77/2014), pričom v nich konštatoval, že:

- a) „prekvapivým“ je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa, resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť tohto „nového“ právneho názoru zaujatého súdom až v odvolacom konaní (vid' uznesenie najvyššieho súdu

zo 14. júla 2011 sp.zn. 5 Cdo 46/2011). Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu

vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa o poplatkovej povinnosti žalobkyne nevzníeva prekvapujúco, ani nečakane, pretože súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových a právnych záveroch,

b) nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O.s.p. a ustanovením § 211 ods. 2 O.s.p.

K rovnakým právnym záverom dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, preto považuje námietku žalobkyne o existencii vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. za nedôvodnú.

3. Podľa názoru žalobkyne pri vyrubovaní súdneho poplatku podľa položky č. 17a Sadzobníka rozhodoval vylúčený sudca, resp. pri tomto rozhodovaní nebol súd z dôvodu zaujatosti konajúceho sudcu správne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Aj k tejto námietke žalobkyne sa už najvyšší súd vyjadril vo vyššie označených rozhodnutiach, v ktorých dospel k záveru, že tak, ako dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nie je sama skutočnosť, že má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2010 sp.zn. 3 Nc 14/2010), nie je týmto dôvodom ani to, že sudca vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Na tomto závere zotrváva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a považuje za neopodstatnenú aj námietku žalobkyne o vade konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. Nesprávny je aj záver žalobkyne, že došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. tým, že súd bol nesprávne obsadený. Táto situácia by nastala len v tom prípade, ak by vec bola prejednaná a rozhodnutá samosudcom, hoci vo veci mal konať senát (§ 36 ods.3 O.s.p.), o daný prípad však v prejednávanej veci nejde, preto ani nemohlo dôjsť k vade konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

4. Z obsahu dovolaní vyplýva názor žalobkyne, že vecné oslobodenie tohto konania (§ 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.) sa vzťahuje aj na námietku zaujatosti. Najvyšší súd k tomu uvádza, že z určujúceho obsahového hľadiska (§ 41 ods.2 O.s.p.) otázka správnosti aplikácie ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. o oslobodení od súdneho poplatku je otázkou súvisiacou s právnym posúdením veci. Samo (prípadné) nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že prípustnosť podaných dovolaní nevyplýva z § 239 O.s.p., nepotvrdila sa existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolania žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal ďalšími okolnosťami, z ktorých žalobkyňa vyvodzuje opodstatnenosť svojich dovolacích námietok.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.